У пошані до піонерів - лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 74125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 59. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 4-го КВІТНЯ (APRIL) 1970 Ч. 59. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 3 квітня 1970

В АМЕРИЦІ

2-ГО КВІТНЯ МИНУВ РІК ВІД ДНЯ, коли в містечку Ебілен похоронили президента Айзенгавера. Впродовж цього одного року гріб колишнього президента відвідали 782,000 осіб, що є найкращим доказом того, що американці люблять свого „Айка" і після його смерти. Відвідувачі йдуть на могилу покійного президента, де зі схиленими головами і мовчанкою вшановують героя світової війни, а пізніше відвідують музей та бібліотеку, де оглядають всі пам'ятки, які залишилися після президента Айзенгавера. Ебілен має 8,500 мешканців, які тішаться тим, що в них спочив цей славний американець. Ця місцевість користає з відвідин туристів, які залишають там дещо зі своїх долярів.

З БЮРА ПЕРЕПИСУ НАСЕЛЕННЯ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що ті особи, які не дістали друків, або які їх викинули, бо думали, що це якась реклама, повинні телефонувати до найближчих бюр перепису населення та просити про прислання друкованих формулярів. Виповнити переписні друки можна і після 1-го квітня. Всі обов'язані співпрацювати з бюрами перепису населення. За невиконання цього обов'язку грозить кара тюрми до 60-ох днів і 100 долярова грошова кара. Хто не вишле виповнених друків до двох тижнів після 1-го квітня, той має сподіватися того, що до до нього зголоситься представник бюра перепису населення.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ ПОВІДОМИВ, що ЗСА впродовж 19-ох років подарували своїм союзникам зброї вартости 3.4 більйона долярів. Цю зброю в цій країні уважали за надвишку. Дарували літаки, артилерію, танки, тягарові автомобілі й амуніцію, уважаючи, що це лишок, якого не потребують ЗСА. Уряд спростовує твердження представників Конґресу, що цей розподіл зброї між союзників відбувався секретно. Департамент Оборони і Державний Департамент щороку повідомляли Конґресові Комісії про те, скільки зброї дарується союзникам тому, що вона непотрібна для ЗСА. Минулого року найбільше американської зброї дістали Греція, Туреччина, Національний Китай і Південна Корея.

ПЛЯНУЮТЬ ЗБІЛЬШИТИ ЧИСЛО ВИБОРЦІВ до 100 мільйонів в 1976 році, коли відзначатимуть 200-річчя існування ЗСА. Цей плян випрацював Американський Жидівський Комітет, і президент цього Комітету Філіп Е. Гоффман предложив його президентові Комісії для відзначення 200-річчя цієї країни. В пляні передбачене зменшення виборчого віку з-21-го року до 18-ох років та зменшення вимог щодо замешкання виборця в місцевості, в якій він живе під час виборів. В пляні є окремий пункт про те, щоб скасувати вимогу грамотности при реєстрації виборців.

У СВІТІ

ЗАХІДНЬО - НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР ВІЛЛІ БРАНДТ ПРИБУДЕ в найближчому тижні до Вашинґтону, щоб докладно поінформувати президента Ніксона про розмови, що їх ведуть репрезентанти Західньої Німеччини з Советами, Польщею і Східньою Німеччиною та щоб узгіднити дальшу спільну тактику супроти комуністів. Віллі Брандт хоче також заспокоїти цією візитою у Вашинґтоні своїх земляків - опонентів, які бояться, що він у своїй ревності „договоритись" з комуністами — втратить підтримку збоку західнього світу.

32 ІТАЛІЙСЬКІ ТЕОЛОГИ ПЕРЕСТЕРЕГЛИ Папу Павла VI, що він занадто вперто, безкомпромісово й односторонньо боронить справу целібату католицького духовенства, цереочуючи інші важливіші справи Церкви. До первісних 10-ох професорів італійських університетів, духовників, які підписали були такого листа до Папи, приєдналися ще 22 теологи - професори, але не хотіли підписатися повними прізвищами, бо їм загрожено, що їх звільнять з їх професорських становищ. Тому того листа надруковано без ніяких підписів в журналі Інформаційного Центру Документації в Римі. Теологи перестерігають Папу проти небезпеки церковного роздору з приводу справи целібату.

СОВЄТСЬКИЙ УРЯД ВИКЛИКАВ до Москви голову делеґації В'єтконґу на Паризькій конференції про В'єтнам, пані Нґуєн Ті Бінь. Формально вона дістала „запрошення" від „Ради світового миру", яка є одною з численних аґентур совєтського уряду. Тому вона заявила, що не буде на заповідженому на четвер 2 квітня 61-му з черги пленарному засіданні Паризької конференції. Не буде також голови північно - в'єтнамської делеґації Хуана Туї, який бойкотує конференцію.

В ЄГИПТІ ПЕРЕБУВАЮТЬ тепер 5.000 до 10.000 совєтських вояків. На прилюдних місцях вони показуються здебільша в єгипетських військових уніформах. Газети твердять, що між ними є не тільки „техніки" для обслугування радарних споруд і протилетунських ракет „САМ-3", але й кільканадесят пілотів, які, у випадку нової війни проти Ізраїлю, пілотували б єгипетські літаки совєтського типу МІГ. Більшість території Єгипту — закрита для закордонних туристів і всіх чужинців, з вийнятком москалів.

У МАРОККО РОЗБИВСЯ пасажирський літак, який летів з Аґадіру до Парижу. Він упав з висоти 650 стіп недалеко летовища в Казаблянці, при чому з-посеред усіх 82-ох осіб, що летіли тим літаком, згинули 61. З-посеред 21 оцілілих — 6 осіб важко ранені. Згинули також пілот і його заступник.

ВІДКРИТИЙ ВІДБИВАНКОВИЙ ТУРНІР ЖІНОЧИХ ДРУЖИН 4-го КВІТНЯ У МЕЙПЕЛВУД, Н. Дж.

В суботу, 4-го квітня, в залі Колюмбійської середньої школи в Мейпелвуд, Н.Дж., відбудеться відкритий відбиванковий турнір жіночих дружин, участь в якому візьмуть дружини „Чорноморської Січі" з Нюарку. Влаштовує цей турнір Відбиванковий Союз ЗСА, делеґатура стейту Ню Джерзі, яка доручила „Чорноморській Січі" бути господарем цього турніру.

Цієї ж суботи, 4-го квітня, увечорі в залі Клюбу Нового відбудеться бенкет Жіночої Відбиванкової Ліґи Ню Джерзі, в часі якого голова Ліґи вручить змагункам дружини „Чорноморської Січі", чемпіонкам стейту в сезоні 1969/70 чаші і трофеї переможців.

Америка сприяє заходам Франції за мир в Індокитаї

Вашингтон. — Державний секретар Вілліям Роджерс заявив журналістам, що Уряд зацікавлений в усіх заходах, які націлені на заведення миру і ладу у південній Азії, ото ж сприяє також активній ролі Франції в цьому ділі. Однак американський Уряд сумнівається в реальній можливості перевести нову міжнародну конференцію для справ В'єтнаму, Ляосу і Камбоджи, бо СССР і Північний В'єтнам ніколи не подавали ніякого знаку, що вони готові взяти участь в такій конференції. Американський Уряд не має теж ще ніяких ближчих інформацій щодо конкретних плянів французького уряду. Державний секретар В. Роджерс зізнавав за закритими дверми на сенатській Комісії для закордонних зв'язків, де він заявив, що ЗСА є за збереження повної невтральности Камбоджі і не задумують висилати туди своє військо. На пленумі Сенату в той сам день голова названої Комісії сен Дж. В. Фулбрайт, давній противник політики Уряду супроти В'єтнаму, перестерігав проти „катастрофи", яка, мовляв, чекає Америку, коли вона не поспішить із „договоренням" з комуністами в справі замирення у В'єтнамі, Ляосі й Камбоджі та відкликанням всіх своїх військ з В'єтнаму. Він твердив, що таке договорення реально можливе, якщо тільки Уряд виречеться „міту", що В'єтнам пов'язаний з безпекою ЗСА і виречеться концепції яскравого антикомуністичного уряду в Південному В'єтнамі. Мовляв, треба переконати уряд президента Нгуєна Ван Тіє у Південному В'єтнамі, що для спасення тієї країни потрібний перехідний тимчасовий уряд та що треба буде покликати там до життя коаліційний — разом з комуністами — уряд. З урядової сторони не було ще ніякої реакції на ту промову Фулбрайта, яка покривається з становищем Північного В'єтнаму.

Дорадник Ніксона передбачає поліпшення економіки вже в цьому році

Ню Йорк. — Член Ради Економічних Дорадників Президента Герберт Стейн передбачає, що в другій половині цього року поліпшиться економіка цієї країни. Його передбачення можна з'ясувати в таких пунктах: 1. Є дуже добра можливість, що темп інфляції значно зменшиться в другій половині цього року. 2. Це станеться без довшого значнішого менщення крайової продукції. 3. Зменшення темпу економічного збільшення обмежиться до першої половини цього року. 4. Економічні показники вказують на те, що економічне поліпшення в другій половині ц. р. буде краще, як це можна було передбачити в січні ц.р. 5. Економічне поліпшення в другій половині ц. р. настане тому, що поліпшиться ситуація в будівельному промислі та в бизнесових інвестиціях. Стейн промовляв на прийнятті в Гарвардському Клюбі, де були присутні 100 економістів — банковців та працівників забезпеченевих компаній.

Массачусетська Леґіслятура схвалила закон про незаконність війни у В'єтнамі

Бостон. — Массачусетський губернатор Френсіс В. Сарджент підписав закон, згідно з яким американська участь у війні у В'єтнамі незгідна з законом, і тому вояки зі стейту Массачусетс мають право відмовитися від участи в цій війні, яка ведеться без виповідження за згодою Конґресу, і якої не почав Президент як оборони проти „наглої небезпеки". Тепер представники стейтової влади будуть звертатись в цій справі до Найвищого Суду ЗСА, який має вирішити, чи вояки з Массачусетс мусять служити у збройних силах у В'єтнамі. Стейтовий прокуратор Роберт Г. Квін має бути оборонцем прав вояків. Він заявив, що внесе цю справу на вирішення Найвищого Суду ЗСА, але одночасно додав, що цей Суд зможе розглядати його скаргу в жовтні ц.р.

Сенатори критикують Ніксона за заяву в справі номінації Карсвелла

Вашингтон. — Сенатор демократ з Індіяни Бирч Бей, промовляючи в повному Сенаті, твердив, що президент Ніксон не мав слушности, коли твердив, що сенатори не мають права не затверджувати номінації на суддів Найвищого Суду ЗСА. Сенатор Бей казав, що сенатори не порушують Конституції і не зменшують влади Президента, коли вагаються затверджувати пропоновані ним номінації. Сенатор покликувався на історичні прецеденти і на Конституцію, яка дає право Сенатові затверджувати або відкидати пропозиції Президена щодо номінації членів Найвищого Суду ЗСА. Критикували Президентове становище в цій справі ще такі сенатори: провідник демократичної більшости сенатор Майк Менсфілд, сенатор Джордж МекҐоверн, демократ із Південної Дакоти, та навіть один сенатор республіканець Джекоб К. Джевітс із Ню Йорку.

Поштові працівники дістають 14% збільшення платні

Вашингтон. — Сім спілок поштових працівників в переговорах із представниками Поштового Департаменту прийшли до порозуміння, згідно з яким вони дістануть 14 відсоткове збільшення платні, що відбудеться в двох ратах. 6 відсоткове збільшення мають дістати з важністю взад, від 27-го грудня 1969 року. Це збільшення платень мали б дістати всі федеральні працівники і в цій справі Уряд внесе відповідний законопроєкт до Конґресу. Розуміється, що Конґрес має схвалити окремим законопроєктом і збільшення платень для поштових працівників. Збільшення платень для поштовиків зв'язане зі справою реорганізації Поштового Департаменту, яку також мусів би схвалити Конґрес. Це відноситься до другої рати збільшення поштових заробітків, яка має становити 8 відсотків. Президент Ніксон негайно заявив, що треба шукати прибутків на те, щоб можна було збільшити платні поштових працівників, що в першому році винесе один більйон долярів, а в другому аж два більйони. Президент буде пропонувати збільшити податок від цигарок на 5 центів від однієї пачки. Передбачається і збільшення податку від газоліни на 4 центи від одного ґалона.

Три совєтські професори пропонують демократизацію режиму в СССР

Москва. — Закордонні кореспонденти в Москві отримали відпис листа, що його три совєтські професори зладили, як звернення до партійно-державної верхівки, з рекомендаціями завести демократизацію системи в економіці, ставленні до інтеліґенції та інтелектуалів, судочинстві й компартії. Тими трьома совєтськими ученими є академік Андрей Сахаров, фізик, Р. А. Медведєв, історик, і В. Ф. Турчин, також фізик. У примітці на тому документі сказано, що оприлюднений на Заході з початком цього листа лист Сахарова до партійного секретаря Леоніда Брежнєва, був фальсифікатом. У теперішньому своєму елябораті названі три совєтські учені твердять, що невдача СССР дорівняти капіталістичній економіці не полягає в тому, що соціялізм стоїть нижче капіталізму, а в хибах „протидемократичних" тенденцій, що їх завів Сталін і які збереглися і в післясталінській добі. Тому той елаборат таврує в'знення і запроторювання до домів для божевільних громадян, які в леґальних межах критикують різні явища совєтського життя, згідно з своїми ідеями і переконаннями. Автори еляборату дораджують проголошення широкої амнестії, уділення більшої свободи письменникам, переставлення продукції на рейки суперництва і переводження виборів партійного проводу. Автори того меморіялу твердять, що такі реформи повинні проводитись під кермою і контролею компартії.

У Камбоджі звільнено всіх політв'язнів

Пномпень. — Новий уряд в Камбоджі, який прийшов після відсунення від влади князя Нородома Сіганука, звільнив у середу 2 квітня ц. р. 486 в'язнів та проголосив, що це решта в'язнених за володіння Сіганука людей, арештованих з політичних причин. Між тими звільненими були чоловіки, жінки і діти, народжені вже у в'язниці. Майже ніхто з отих в'язнів не знав, за що їх арештовано. Деякі перебували у в'язниці 10 і більше років. Один селянин, який пересидів у в'язниці 6 років, заявив, що його арештували за те, що він був знайомий з одним противником Сіганука. Між в'язнями було багато селян з прикордонної смуги, які торгували з південними в'єтнамцями: це вважалось за Сіганука „державною зрадою". Більшість в'язнів сиділи без судових вироків і без переведення в їх справі судової розправи. Деякі скаржилися, що їх у поліційному слідстві били. З нагоди звільнення тих 486-ох в'язнів відбулася спеціяльна церемонія, якій придивлялися тисячі громадян. Речник уряду заявив, що всі ті, які висловлюють свої симпатії для Нородома Сіганука, повинні знати, що коли б він вернувся до влади, то в'язниці в Камбоджі знову заповнились би. Водночас речник уряду заявився проти американської військової доктрини, що американські війська можуть заганятися на територію Камбоджі у погоні за ворогом, який втікає туди.

Японські терористи звільнили пасажирів із схопленого літака

Сеул. — 15 японських терористів, які схопили у минулий вівторок над Японією великий пасажирський літак і 108 пасажирами і 7-ма членами залоги, погодилися звільнити всіх пасажирів під умовою, що схоплений ними літак таки полетить до столиці Північної Кореї Пйонґянґу. Прибувши з Японії на летовище біля Сеулу, столиці Південної Кореї, терористи не повірили, що це вже Пйонґянґ, і погодилися спершу тільки на звільнення 10-ох жінок, 12-ох дітей і одного старого хворого чоловіка. Всіх інших вони затримували „як „закладників", що нібн ґарантували безпеку терористам. Молодий японський віце-міністер транспорту, Шіньюро Ямамура, який прилетів із Токіо до Сеулу переконав терористів, що він сам полетить із ними до Північної Кореї, ґарантуючи цим їхню безпеку, якщо вони звільнять всіх пасажирів. Тоді літер терористів, 27-річний Такамаро Тамія, дозволив усім пасажирам, між ними і двом американцям, висісти з літака. Вони перебували в літаку 78 годин і були до краю виснажені. На летовищі в Сеулі доставлено їм харчі почерез віконце в кабіні пілота. Терористи не погодились на зміну пілота, тільки наполягали, щоб японський капітан-пілот Шінйо Ішіда завіз їх до Північної Кореї.

ЗЕМЛЕТРУС У ТУРЕЧЧИНІ

В минулу суботу стався в Туреччині страшний землетрус, жертвою якого — за дотеперішнім неповним підрахунком — впала понад тисяча людей. Центром землетрусу було містечко Геліз, що його руїни — з двоїма нещасливими оцілілими — бачимо на цій світлині. В минулих двох днях в Анатолії в Туреччині земля знову кількакратно струснулась, погребавши в одному селі 24 і в другому 95 осіб. Між першими закордонними країнами, які поспішили з допомогою, були ЗСА, які вислали туди конвой військових вантажних авт з усяким добром та військові гелікоптери з харчами, накривалами й ліками.

Стараються про конституційне визнання української групи в Манітобі

Вінніпеґ. — З нагоди сторіччя Манітоби 1870-1970 Вінніпезький Університет (давніш United College) влаштував низку викладів про історію й аспірації різних етнічних груп цієї провінції за останніх сто років. На закінчення цієї серії відбувся в приявності співголови Королівської Комісії Б-Б Ж. Л. Ґаньона з Оттави виклад проф. Яр. Рудницького про українську й інші слов'янські групи провінції. Представлений директором Стейт Департаменту на західну Канаду п. В. Гладієм проф. Рудницький подав характеристику українського й слов'янського елементу в Манітобі, його вкладу в економічний, політичний, культурний та суспільний ріст провінції та торкнувся справи конституційного визнання української групи в Канаді згідно з його рекомендаціями в „Меншинному Звідомленні" Королівської Комісії з 1967 р., де передбачено леґальний статус української та німецької мов як „обласних мов" на території їхнього поширення (10 і більше відсотків). Він закінчив надією, що новий уряд Манітоби візьме до уваги двомовний і двокультурний принцип, на основі якого крім офіційних двох мов: англійської та французької, будуть визнані й інші мови, в тому й українська, як обласні мови провінції. „Йдучи за „добрим прикладом" прем'єра Ед Шраєра, що проголосив сторіччя Манітоби в англійській, французькій, німецькій та українській мовах, проф. Рудницький закінчив свою доповідь подякою слухачам у цих чотирьох мовах. — Як коментатор доповіді виступив Ж. Л. Ґальон, що пояснив деякі основні засади з мандату й праці Королівської Комісії Б-Б та подав до відома, що четвертий том ії „Рапорту" (про етнічні групи в Канаді) вже готовий і чекає на оприлюднення в парляменті протягом найближчих днів. — В дискусії, що слідувала, приймали участь: о. Мироне Клиш, ред. І. Сирник, Г. Крукер, проф. С. М. Джонес, д-р Г.С. Вольфарт, М Кібзей та інші гості. Обидва прелеґенти давали вичерпні відповіді; дискусією проводив голова Департаменту історії Вінніпезького університету проф. Г. В. Рутерфорд.

Росте і розвивається українська кооперація в Арґентині

Буенос Айрес. (М. Д.) — Серед української спільноти в Буенос Айресі існують три українські кооперативи, а саме: кооператива „Відродження", що повстала при Т-ві тої самої назви: кооператива „Фортуна", що існує при Т-ві „Просвіта" та кооператива „Тризуб", що існує при Братстві УАПЦ. Ці кооперативи не лише постійно зростають, але також розбудовують економічне життя поодиноких наших громад. Найстарша кооператива це „Відродження", яка має свій власний дім та дві філії, але відносно поширеної та увпішної акції на перше місце вибивається кооператива „Фортуна", яка в послідних двох роках зросла значно членством а також збільшила стан своїх оборотів, які за минулий рік досягнули суму понад 100 мільйонів арґентинських пезів. Признання одержала Управа і Дирекція кооперативи „Фортуна" не тільки за успішну ії розбудову, але також за уділення понад мільйонової суми на допомогу українським установам та на релігійні і культурно-освітні цілі, для яких уділено слідуючі суми: на фонд студентів 200.000 пезів, для Т-ва „Просвіта" 150.000 пезів, для УІВІнституту 150.000 пезів, на Рідну Школу 100,000 пезів, для Укр. Кат. Катедри рівнож 100,000 пезів, для УАПЦеркви 50.000 пезів, для Отців Василіян 50.000 пезів, для СУМолоді 50,000 пезів, для Балету 50.000 пезів, для Хору 50.000 пезів, для Капелі Бандуристів 50,000 пезів, разом мільйон пезів.

На відбутих дня 22 березня ц. р. Річних Загальних Зборах переобрано ії Управу, яку очолюють мґр М. Самоверський — голова, п. М. Загребельний — секретар, п. В. Косюк — синдик, та п. С. Зварич — директор.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

КАНАДІЙСЬКИЙ ПРОФЕСОР ПРО УКРАЇНЦІВ НА МАНІТОБЩИНІ

Вінніпеґ. — Голова Відділу історії в Оттавському університеті проф. К. Джейнен доповідав у Вінніпезькому університеті, з нагоди відзначування 100-ліття створення Манітобської провінції в Канаді. Доповідач сказав, що в створеній у 1870 р. Манітобській двомовній в основному провінції — французька мова втратила на користь англійської. Цьому сприяли своєю англізацією скандинавці, німці та українці, з яких „поважна кількість затратила українську мову, посилюючи тим англомовний елемент на некорисіть франкомовного".

ПЕРЕКЛАДЕНО УКРАЇНСЬКИЙ КАТЕХИЗМ НА ЕСПАНСЬКУ МОВУ

Буенос Айрес. — Вийшов друком переклад українського католицького катехизму на еспанську мову, під назвою „Світанок християнського життя". Українське видання катехизму коштує 150 пезів, а еспанською мовою — 80 пезів. У „Віснику" Апостольського Екзархату в Арґентині з березня ц.р. пояснено, що „книжечка з еспанським перекладом призначена для тих, що, маючи трудність з українською мовою, мають перед очима готовий еспанський переклад, для повного зрозуміння і вивчення правд віри в українській мові".

КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ ІМ. Т. ШЕВЧЕНКА

Гемілтон, Онт. — У суботу 4-го квітня виступить з гостинним концертом у Гемілтоні Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка з ЗСА; концерт буде повторений у неділю 5-го квітня в Лондоні, Онт. Після цих двох виступів у Канаді, Капеля концертуватиме за таким пляном: 9 і 10 травня — в Питсбурзі та Йонґставні, 16 і 17 травня — в Честері й Трентоні, 23 і 24 травня — в Когозі, Н. Й. і в Гарфорді, Конн.

ВИСТАВКА ЮЛІЯНА КОЛЕСАРА ТРИВАТИМЕ ДО 12 КВІТНЯ

Ню Йорк. — Відкрита 22 березня ц.р. виставка малярських праць Юліяна Колесара, видатного українського мистця і письменника з Юґославії, який живе і працює тепер у ЗСА, проходить при великому зацікавленні українських й американських та чужоземних гостей. Відбувається ця виставка заходами і в залах Українського Інституту Америки при 2 Схід 79-а вулиця у Ню Йорку і триватиме ще тільки до неділі 12 квітня включно. Відкрита виставка кожного дня, крім понеділків, від год. 3-ьої до 6 по полудні.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Неточний перепис

Українські маси можуть бути і напевно є розчаровані: американське Бюро перепису населення не дотримало обіцянки, даної президентові УККА проф. Л. Добрянському ще в 1969 році: лише одна з п'яти переписних анкет має параграфи, в яких можна було подавати країну свого походження та рідну мову. Всі пояснення про те, що все таки, мовляв, на основі навіть такої комбінації, помноживши дані на 5, можна буде дещо довідатись — не виправдують заведених надій української та, мабуть, і інших етнічних груп у ЗСА.

У 1964 р., коли в ЗСА відбувався перепис населення, то з публікацією „Нешенел Ріпортер", що її видав Відділ Національностей при Республіканському Крайовому Комітеті, виявилось, що українців у ЗСА було 700 000. Українці в 1964 р. займали в цій країні 16-те місце між усіма етнічними групами американського народу, стоячи десь посередині між 5,500.000 жидів і 55.000 громадян латиського походження, з Латвії. Можна було сумніватись у вірогідності навіть тієї цифри в 700 тисяч українців у ЗСА, бо знаємо, як багато нащадків попередніх поколінь загубилися з очей організованої української громади, скільки Іваненків та Іванчуків заповнюють нині інші церкви. Знаємо також, що десятками тисяч записувано українських людей з перших переселенських хвиль з України як австрійців та поляків, бо прибували вони з земель України, окупованих різними чужинцями. Тому можна вважати, що й теперішній перепис не дасть докладних даних про українську та інші етнічні групи в ЗСА.

Черговий урядовий перепис населення відбудеться за десять років. Нам, у порозумінні з іншими етнічними групами, треба вже тепер обмірковувати та вживати відповідних заходів, щоб в черговому переписі нас не рахували на підставі пересічности, але порахували кожного зокрема. Тим часом треба підтримати виявлену вже в УН-Союзі ініціятиву, щоб ми самі себе порахували.

Макабрична система

Здається, наче це вже померклі, прадавні часи, коли ввесь світ подивляв солідарність і одностайність чеського народу супроти совєтської інвазії 21 серпня 1968 року. Цій мужній поставі чехів і словаків завдячував своє звільнення большевиками та приверненння на давнє керівне становище Александер Дубчек, який у січні 1968 року, ставши генеральним секретарем чесько - словацької компартії, обіцяв надати чеському комунізмові „людяне обличчя". Але вже 17 квітня 1969 року керму компартії в ЧССР перебрав від Дубчека д-р Ґустав Гусак. Відсидівши сам кілька років у в'язниці за панування сталініста Антоніна Новотного, Гусак старався зберегти в партійному й державному апараті як „правих", так і „лівих" комуністів, і заявлявся проти переслідування ліберальних „ухильників". Але частинно з опортунізму, частинно під терором совєтської окупаційної влади він щораз далі поступався чеським сталіністам. 28 вересня 1969 р. Дубчека викинули з президії ЦК партії, залишивши ще на становищі голови парляменту. 15 жовтня минулого року позбавили його й того становища. Кілька тижнів тому член Президії Василь Біляк виявив, що на засекреченому засіданні партійної верхівки Дубчека „суспендували", як члена компартії, а його найближчого співробітника, колишнього голову чесько - словацького парляменту, Йосифа Смрковського — з партії виключили. Можна припускати, що це тільки питання часу, коли й Дубчека викинуть з партії.

Поминаючи особу Александра Дубчека й поминаючи трагедію чеського і словацького народів, підхід нових керівників комуністичної партії ЧССР характеристичний для всього обличчя комунізму. Хоч 48-річний Александер Дубчек був комуністом від 18-го року життя і хоч він перейшов був у 1955-1958 рр. спеціяльний вишкіл у Москві, — він „зрадник" і „ренегат" комунізму, бо захотів бачити комунізм „з людяним обличчям". Комунізм і людяність — взаємосуперечні поняття, і треба глибоко сумніватися в реальності теорії тих ліберальних політиків, які вважають, що комунізм еволюціонуватиме в сторону демократії, а демократія — в сторону соціялізму, і що вони зустрінуться десь посередині дороги. Комунізм це не тільки економічна система державного капіталізму, — це заперечення свободи людини й народу, це диктатура кліки, яка не вміє, не хоче і не може співпрацювати з інакодумаючими. Комуністи, як ось в історії з Дубчеком, мусять перетягувати струну — і в цьому зародок їх загибелі.

Валерій Остапенко

КІБЕРНЕТИКА НА СЛУЖБІ ВІЙСЬКОВОЇ СПРАВИ

Останніми роками у військовій справі особливе місце займає комплексна автоматизація управління зброєю та бойовими діями військ. Відбувається процес докорінної зміни засобів і методів передачі інформацій на всіх рівнях командування. Багатьом воєнним фахівцям доводиться працювати тепер над теорією автоматичного реґулювання, теорією інформацій, теорією досліджения воєнних операцій та над іншими теоріями, що входять у воєнну кібернетику або групуються навколо неї. Крім суто наукових питань кібернетики, велике значення має також засвоєння її філософських аспектів, тобто яке співвідношення кібернетики з теорією воєнного мистецтва, які її принципові можливості в автоматизації управління військами, як при автоматизованій системі змінюються характер дій старшин і вояків.

Кібернетика — наука, яка вивчає загальні закони побудови та функціонування систем управління. В природі, техніці, суспільстві існують, наприклад, такі багатогранні, багатоякісні об'єкти, як промисловість, армія, нервова система людини, автопілот та ін. Кожний із цих об'єктів вивчається певною конкретною наукою: технічні науки досліджують свої об'єкти з механічної, енерґетичної, геометричної та інших точок зору, суспільні науки — з політичної, соціяльної. Кібернетика ж вивчає ті самі об'єкти, але на відміну від інших наук розглядає їх тільки як системи управління. При цьому відкидається те, що властиве лише даній системі, і зосереджується увагу на структурах та функціональних відносинах, властивих усім системам, яка б не була їх природа.

Таким чином у військовій справі кібернетика виступає як загальнотеоретична основа дослідження системи „людина і бойова техніка" — що, наприклад, дає можливість проаналізувати систему „пілот і літак" не частинами, як це робилось раніше, а в цілому.

Перед тим, як появилась кібернетика, поняття „інформації" відносилось лише до людської діяльности, а словосполучення „управління машиною", „управління військами" здавалися тільки зовнішньо схожими, але по суті принципово різними. Кібернетика виявила глибоку спільність процесів управління всякої природи і поширила поняття „інформація" на всі без вийнятку випадки управління. Таке узагальнення понять породило нові, незвичні вислови: „пам'ять" машини, машина „вирішила", у машини виробився „умовий рефлекс".

В основному завдання кібернетики на службі військової справи зводиться до оптимізації системи управління військами, тобто — зробити цю систему простою і надійною, а всі процеси в ній найбільш ефектовними. Конкретно це означає розширення інформаційної пропускної здібности штабів, забезпечення командира всіми даними, необхідними для приймання правильних рішень, прискореного проходження інформації між начальником і підлеглими. Найбільш характеристичним прикладом тут може послужити — зворотний зв'язок, тобто інформація, що йде від підлеглих до зверхника — „знизу вгору". Доцільний цей зв'язок буде лише при умові, якщо начальник „знатиме" про дійсний стан підлеглих і зможе контролювати виконання всіх своїх наказів.

На жаль, у житті часто буває інакше. Бойова практика показала, що багато командирів, забезпечивши себе можливістю давати накази, мало цікавляться організацією зворотного зв'язку. Це часто приводить до того, що накази розходяться з реальними обставинами і втрачають усю свою доцільність.

Щоб краще зрозуміти суть кібернетичного управління військами, слід усвідомити, що кібернетика, як і кожна наука, має не тільки предмет, але й метод. Своїм же конкретним методом воєнна кібернетика відноситься до групи математичних наук. Однак, не будучи сама частиною математики, кібернетика використовує її лише як засіб дослідження з допомогою спеціяльного математичного і логіко - математичного апарату. В практиці це виглядає так; якесь звідомлення, виражене математичною формулою або точно зформульованим правилом, запрограмовується і вводиться в електронічну машину. Після цього і відбувається автоматизована переробка оперативно - тактичної чи іншої інформації.

Звичайно, реальні можливості автоматизації багато в чому залежать від „пам'яті" електронічної машини. Однак, найважливішим фактором є тут математичний чи суворо логічний опис автоматизації процесу. Бо „світ" машини — це її програма. Машин, що працювали б без програми, немає. Можуть запитати: а чи можливий математичний опис законів війни, її ірраціональної сторони? В принципі — можливий.

Щодо методів воєнної кібернетики слід згадати ще й про особливу кібернетичну методу досліджування явищ бою і воєнних операцій. Це — кібернетичне моделювання. В загальних рисах суть цього методу полягає в тому, що у випадках, коли затруднюється безпосереднє дослідження якогось бою або складної операції, досліджується їх фізичний, математичний або електронічний модель. Якщо кібернетичне моделювання давало тільки статистичний, нерухомий образ бою, то дослідження електронічного моделю дає виключно цінні відомості про бойову динаміку і виявляє найвигідніші засоби використання живої сили і техніки в бою.

Той факт, що кібернетика з єдиних позицій пояснює процеси управління у настільки відмінних процесах, як електронічна машина і нервова система людини, викликав серед філософів та науковців різні погляди на цю теорію. Деякі філософи, наприклад, спробували зфабрикувати „кібернетичну" філософію, а деякі навіть надали кібернетиці релігійно - мітичного сенсу. І навпаки, совєтські воєнні філософи пояснюють всі дії кібернетики з позиції діялектичного матеріялізму.

Але, не зважаючи на це, кібернетика фактично вже увійшла в склад воєнно-технічних наук і обслуговує військову справу так само, як, скажімо, авіонавіґація або воєнна топографія.

УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРНА ФУНДАЦІЯ

У „Свободі" в чч. 36 і 37 з 25-26 лютого ц. р. поміщена цінна стаття п. Івана Задорожного „Українська музична фундація", а в числі 37 в рубриці „З листів до редакції" нотатка „Про літературну спадщину Федора А. Щербини" з підписом В. Ч. І статтю і нотатку можна назвати дзвоном на тривогу. Справа дуже ясна: на наших же очах якщо не гинуть, то готові загинути наші найцінніші, бо духовно-культурні надбання.

П. І. Задорожний порушив пекучу справу видання музичних творів наших композиторів. Яка в цій ділянці у нас прогалина — аж надто ясно всім, хто бодай сяк-так зацікавлений нашою музичною культурою. А яка байдужість у цій справі — про це свідчить нечисленність музичних видань. Пропадають навіть дуже цінні музичні твори — не тільки давніші, але й теперішні.

Маємо недавні болючі втрати — неждану, трагічну смерть видатного композитора Володимира Балтаровича. Що з його творчою спадщиною? В одній із наших газет промайнула була вістка, що його марш „До зброї" виконала сумівська оркестра в Торонті. Незвичайно цікава вістка, але на тому й скінчилось. Помер композитор Василь Безкоровайний. Що з його творчою спадщиною? Вийняткова культурна подія — видання його опери, чи радше оперети для дитячого театру „Червона шапочка" з лібреттом Л. Полтави. Велика заслуга української громади в Боффало, що склала свої пожертви на видання цієї опери, замість квітів на могилу композитора, і заслуга ОПДЛ, що подбало про це видання в такому мистецькому вигляді. Але чи на тому виданні мала б спинитися турбота за наші музичні видання дітям? Маємо і авторів лібретт і композиторів, знаємо про вже готові композиції. Чому вони не появляються в ОПДЛ черговими випусками, такими, як „Червона шапочка"? Треба подбати про новий ілюстрований співаник для дітей і молоді. Правда, появився співаник Фоменка до слів І. Савицької, але що дістьься з його оперою „Івасик Телесик"? Чи ОПДЛ вжило якихось заходів, щоб видати її друком?

А тепер щодо нотатки В. Ч. про літературну спадщину Ф. Щербини. І зразу запит: чи тільки про цю спадщину треба говорити? Таж ще в перших роках по війні було відомо про велику працю „Хронологія життя й творчости Лесі Українки" в опрацюванні її рідної сестри. Минуло 25 років, але ця цінна праця й досі не появилась. Були вже в пресі вістки, що таки нарешті друкується. Відомо про ряд інших праць, наукових і літературних, які роками лежать у рукописах. Знаю, наприклад, що д-р А. Княжинський написав студію про українську народну пісню. Яка її доля — чи хтось думає видати її друком? Були в пресі вістки про наукову спадщину (м. і. студія про українську хату) нашого визначного науковця В. Щербаківського. Що з цією спадщиною і де вона? Мабуть в Англії, але де саме?

Тільки щасливий припадок дав можливість появитись „Поезії" Юрія Липи. Це — заслуга Євгена Маланюка і наших лікарів у Канаді. Але, поминаючи слабий відгук на цю появу, треба таки спитати: а де ж повне видання творів Юрія Липи? Врешті, що з дальшими томами творів Юрія Клена? Де повне видання творів Леоніда Мосендза? Помер поет непересічної міри Олекса Стефанович, залишив збірки своїх поезій — чи довго ждати на їх появу друком? Промайнула в пресі стаття з вісткою про те, що ОПДЛ має десятки приготованих видань для наших дітей, має готову ілюстровану хрестоматію для дітей наймолодшого віку. Чи появляться вони друком?

Була в пресі вістка про велику епопею про Україну пок. проф. Пасічника. Чи появиться вона друком? Вже понад 10 років тому помер історіософ д-р Юліян Вассиян, ідеолог українського націоналізму. Залишилась по ньому велика і незвичайно цінна рукописна спадщина. Що нею? Чи поцікавились і знають щонебудь про неї наші наукові установи — НТШ, УВАН, УВУ? Чи появиться вона друком?

Корисну роботу веде УВАН в Ню Йорку, збираючи фонди на впорядкування і видання спадщини В. Винниченка (незалежно від контроверсійности цієї трагічної у нас постаті), позитивний факт, що в Філядельфії зберігається і готується до друку спадщина В. Липинського, але як же мало в нас таких позитивних фактів.

Отож цінна стаття п. І. Задорожного „Українська музична фундація" вимагає свого поширення, бо йдеться про всю нашу українську культуру, з усіми її ділянками, а особливо йдеться про нашу літературу, як вияв найціннішого скарбу нації — рідного слова. А зараз же за словом — чи й поруч з ним — іде і наша пісня, наша музична культура.

Маємо велике Боже благословення — маємо в умовинах еміграції численні і видатні таланти в усіх ділянках творчости, якими інші еміграції не тільки раділи б, але й піклувалися б, як великими цінностями, маємо й великі творчі спадщини, але або зовсім ними не турбуємось, або турбуємось дуже мало і припадково, без пляновости і справжньої глибокої турботи та уваги. Якщо б була в нас ця пляновість і справжня турбота за нашу культуру, то давно створили б ми бодай півмільйонову українську культурну фундацію.

М. Сухий

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПРО ДОКТОРІВ, ПРОФЕСОРІВ, ІНЖЕНЕРІВ, АДВОКАТІВ

У „Свободі" з 21 березня ц. р. на 4-ій сторінці поміщена знимка представників Управи Українських Злучених Організацій Клівленду — Відділу УККА з посадником цього міста з нагоди проголошення Дня Української Незалежности.

Під знимкою вичислено між іншими прізвищами — з професійними титулами — такі імена: проф. д-р Михайло Пап, д-р Дмитро Павлишин і в кінці п. Борис Раковський. Цей останній і наймолодший, єдиний на знимці закінчив два факультети, а саме інженерію з іспитом цивільного інженера і право, при чому склав адвокатський іспит і відкрив адвокатську канцелярію в Клівленді, про що усім відомо. Таке легковажне публічне трактування заінтересованих громадськими справами наших молодих професіоналістів, що в праці над собою зуміли вийти вище від пересічного поземy освіти збоку наших громадських чинників, які пишуть громадські повідомлення, некоректне і для молодих, вартісних українців знеохочуюче. Бож коли пишеться д-р Павлишин, проф. д-р Пап, то чому лише п. Раковський? Аналогічно належить писати д-р прав або адвокат інж. Борис Раковський, або п. Пап, п. Павлишин і п. Раковський.

При цьому треба ствердити, що наші молоді українці професіоналісти, які покінчили школи в Америці, є скромні і не ласі на професійно - наукові титули в такій мірі, як їхні колеґи з старшого, европейського чи „старокрайового" покоління. Все ж таки вони це неоднакове трактування бачать і часто про це говорять, при чому з хворобливої „старокрайової" титуломанії покпивають.

На мою скромну й некомпетентну думку, на сторінках нашої преси таких недоліків не повинно бути, бо до всіх людей має бути стосована одна міра.

Ярема Попель

Клівленд

З НАШИХ БУДНІВ

ЧАРОДІЙНІ ЛІТАКИ

Якось недавно я зустрів у цукорні „Веселка" редактора журналика для дітей „Веселка" і ми зразу знайшли з ним спільну тему для розмови: хто з нас, нюйоркчан, поїде чи не поїде на ювілейний З'їзд Об'єднання Працівників Дитячої Літератури, що відбудеться через тиждень у Торонті.

— Добре Лесі Храпливій, — сказав пан редактор, — вона має своє „Чародійне Авто", сяде та й махне собі до Канади, не витрачаючи при цьому ні цента на бензину, оливу чи тунелі! А нам, незмоторизованим, прийдеться цигикати туди поїздом чи автобусом.

У завороженому світі казки-пригоди є широкі й необмежені можливості подорожування, на вибір — Господи: хочеш — сідай на мітлу, чи на зачарований килим, або, як той Івасик-Телесик, просися, щоб тебе взяли на крильцята гуси-лебеді, або, в найгіршому випадку, осідлай собі чорта, як гоголівський коваль Вакула. Леся Храплива зробила великий крок вперед у світі української казки — вибралася в наше історичне минуле своїм „Чародійним Автом" і якось щасливо вернулася з тієї подорожі на рідне давтання, до своїх малятпластунят, яким, звичайно, авто ближче, як чумацька мажа...

Оскільки в минуле ще можна, від біди, заторохкотіти автом, для мандрівки в майбутнє такий відсталий засіб комунікації вже не годиться: це старий „джонк", можна б сказати по-давнтавнському. В наших неймовірних, фантастичних часах, коли в міжплянетних просторах шугають космічні кораблі та всякі штудерні сателіти, а незадовго буятимуть міжплянетні станції, — що ж ти ще придумаєш, екзильний байкарю-казкарю, щоб зачарувати своїм друкованим крамом уяву юного консумента на цій землі Вашинґтона і на сусідній — П'єра Трудо?..

Невтомний і заслужений голова ОПДЛ, ред. Богдан Гошовський, в одному з своїх передз'їздових і передстрайкових послань до колеґ-письменників у Ню Йорку писав, що роля дитячої літератури — фундаментальна, не тільки для дітей і молоді на еміґрації, в діяспорі, але й для майбутньої України. Прийде, мовляв, ще такий час, що літаки з Америки чи з Канади повезуть на Україну найцінніше добро — вільне українське слово!

Ось вам, шановні колеґи, дитячі письменники, прекрасний сюжет пригодницької повісти для дітей і молоді: завітня подорож у світле майбутнє українського народу! Чи ж треба для такої повісти кращого заголовка, як „Чародійні Літаки"?.. Сюжет виглядає доволі фантастичний, це правда, алеж беріть на увагу, що не одна, ще донедавна фантастика, нині сталася дійсністю! Проте, щоб заспокоїти в майбутній Україні голод на вільне українське слово і навантажити ним, цим словом, хоч би одного літака, ми мусимо не гаючись, зараз по торонтському з'їзді, закотити рукави й ударно забратися до роботи!

Ікер

Ярослав Стецько

РІК ЧУПРИНКИ ПРОТИ РОКУ ЛЕНІНА

(Слово, передане 5 березня 1970 року через українську радіовисильню в Боффало, Н. Й.).

(2)

Апотеоза збройної сили вкорінена була в усе єство Генерала — Провідника революції!

Він, ще як член Української Військової Організації (УВО), наголошував на кожному кроці значення збройної боротьби. Особисто незвичайно відважний, одначе, при цьому холодний, обрахований, він, провідник-революціонер, систематично плянував кожний бойовий чин.

Ще як молодий член УВО брав особисту участь в найбільш героїчних акціях УВО проти окупантів України і завжди мав успіх.

Як бойовий референт Крайової Екзекутиви ОУН на ЗУЗ Роман Шухевич розплянував, організував і переводив найнебезпечніші чини організації. УВО в той час уже перетворилось в бойово-військовий реферат ОУН. Роман Шухевич — один з найбільших бойовиків, що ними диспонували ОУН-УВО, не був ніколи розкритий окупантом, хоча доконані або зорганізовані ним чини стали голосними на ввесь світ. Він умів мовчати як Великий Анонім-Бойовик. Великим Анонімом був він також як Провідник української революції — як Голова Проводу ОУН (Тур), Головний Командир УПА (Тарас Чупринка), Голова Генерального Секретаріяту УГВР (Лозовський) і як ініціятор спільно з сл. п. Ростиславом Волошином І-ої Конференції Поневолених Народів, яка в листопаді 1943 р., поклала організаційні підвалини під АБН. Щойно після його геройської смерти, 5 березня 1950 року на полі бою з москалями, стало його прізвище відоме всьому світові!

Його скромність була безприкладна. Він — Головний Командир найбільшої повстанської армії в часах другої світової війни — не дбав про ніяку військову рангу. Щойно Степан Бандера поставив внесення до УГВР, щоб піднести Тараса Чупринку, Головного Командира і шефа Головного Штабу УПА, Д. Перебийноса, до ранґи генералів.

Роман Шухевич як Крайовий Провідник ОУН на УЗ в Генерал Губернаторстві і водночас військовий референт Проводу ОУН — був душею організування Похідних Груп ОУН. Цієї Політичної Армії Хоробрих, яка включала спільно з Кадрами ОУН на всій широкій Україні народні маси і провадила їх у протиокупантську боротьбу. Він мав глибоке відчуття практичного і принципово революційного. Він належав до тих, які творили великий стратегічно-політичний, зокрема військово-повстанчий плян дії для різних можливих ситуацій на українських землях в часі другої світової війни.

Він був соборником чину й ідеї. В 1938 році, коли на Карпатській Україні наступила провесна, він з'явився там, нелеґально перейшовши кордони і став до розбудови Карпатсько-Української „Січі" спільно з полк. Колодзінським-Гузарем, шефом її Головного Штабу. „Січ" геройчно боронила проти мадярських окупантів проголошену незалежність Карпатсько-Української Держави.

Роман Шухевич належав до лицарів типу сл. п. Зенона Коссака, який на вимогу німецького консула в Хусті, щоб наша армія в Карпатській Україні скапітулювала, відповів у стилі римського Катона: „В українському словнику такого слова немає!"

Кількакратно ув'язнюваний польським окупантом, засуджений у 1936 р. на чотири роки тюрми за приналежність до ОУН на процесі Крайової Екзекутиви ОУН на ЗУЗ, тобто процесі Степана Бандери і товаришів, своєю абсолютною законспірованістю й уважливістю не дав ніяких даних для суджения його за бойові чини. У тюрмі — це був побратим, який завжди ставав в обороні співв'язнів-друзів і підтримував кожного на дусі своєю веселою вдачею, дотепністю, відвагою у відношенні до в'язничної сторожі.

Генерали і полководці рідко-коли бувають державними мужами. Роман Шухевич належав до вийняткових постатей не лише нашої історії, які зосереджують у собі елементи воєнного стратега, політика, державного мужа. Що більше, він з-поміж провідних людей нашої революції того часу, як воно не дивно у бойовика з крови й кости, був найбільш концилянтний у відношенні до партійно - політичних угруповань, але ніколи не переходив межі революційно - політичної принциповости.

З іншого боку, він був строгий і справедливий, рішучий і енерґійний, — такий, яким мусить бути Провідник і Полководець Революції. Він розбудовував на практиці революційно-визвольну концепцію АБН, як єдиноможливий і єдинореальний шлях визволення, без чужої інтервенції і чужих леґіонів. Грандіозні рейди УПА по сусідніх з Україною країнах, включно з Кавказом у 1949 р. — це свідоцтво ставки на координовані одночасні національно-визвольні революції і повстання.

Широка політична дія серед бійців совєтської армії і армій сателітних країн, власна радіонадавча станція в Карпатах, переговори і договорювання з командуванням підпільних армій, наприклад, Польщі, чи з Генеральним Штабом і генералами мадярської армії, як також з румунським урядом, який стояв перед загрозою російської навали — засвідчували політичну далекозорість Романа Шухевича й, зокрема, були доказом нашої сили, нашого величезного революційного українського потенціялу.

Проголошена 30 червня 1941 р. державність України продовжувала під захистом зброї УПА існувати на опанованих нею теренах. Арештоване Державне Правління у його функціях заступила створена в червні 1944 р. Українська Головна Визвольна Рада (УГВР), яка вела переговори на базі міждержавних взаємин поміж Україною і її сусідами. Українська революційна державність існувала в той час, як реальний факт. Україна стала фактором наявної сили, а тільки з силою рахується світ.

Яка це була потужна сила, засвідчує смерть у бою з відділами УПА шефа штабу СА („Штурм абтайлюнґен") генерала Люце, російського маршала Ватутіна, віце-міністра військових справ „людової" Польщі генерала Вальтера Сверчевського. Що більше — у травні 1947 р. три держави: СССР, ЧССР і Польща укладають договір для спільного поборювання УПА - ОУН. Договір трьох комуністичних держав, а передусім Росії, яка була одним із переможців Німеччини, проти воюючої України! Такою розривною силою були УПА-ОУН-УГВР, створений ними фронт поневолених націй проти російського окупанта, рейди УПА в Східню Прусію, Литву, Білорусь, Польщу, Словаччину й інші країни. Україна несла революційні ідеї, які захоплювали наш народ, а також усі інші уярмлені народи.

І-ша Конференція Поневолених Націй 1943 р. закликала всі уярмлені нації Европи й Азії до спільного виступу проти обох тиранів. Вона засудила концепцію створення спільного фронту з однією тиранією проти другої. Вона стала історичним дороговказом також для західніх альянтів, які програли політично другу світову війну, бувши в союзі з Росією.

(Далі буде).

На потерпілих українців Югославії — 1106 дол., на Катедру Українознавства — 100 дол.

У неділю 1-го березня ц. р. в приміщенні парафіяльної домівки в Ню Бронсвіку, Н. Дж., відбулись загальні збори 33-го відділу ООЧСУ в приявності майже всіх членів та численних гостей — представників організацій.

Вставанням з місць та однохвилинною мовчанкою зібрані вшанували пом'ять Головного Командувача УПА Генерал Хорунжого Тараса Чупринки — Романа Шухевича, в 20-ту річницю його героїчної смерти в боротьбі з окупантом. Вшановано і померлих Членів відділу.

Збори перейшли в піднесеному настрої, на що вплинули змістовні звіти членів уступаючої Управи. Відділ брав участь в протисовєтських демонстраціях у Вашингтоні та в різних маніфестаціях в Ню Бронсвіку. (Звітодавець Г. Добуш).

Фінансовий стан відділу задовільний: залеглостей із членськими вкладками нема, зобов'язання перед централею та іншими установами — вирівняні; книжок продано (кольпортер п. М. Вітик) за 400 дол.; з настійливої та енергійної ініціятиви окремих членів ООЧСУ (п. Б. Тарнавський) переведено збірку на потерпілих українців Югославії, яка дала до зборів 1106 долярів, з яких: члени ООЧСУ склали 206 дол. та каса відділу видала 200 дол.; крім грошей — зібрано й відіслано одягу та взуття вагою близько 2 і півтонни. Однодушно схвалено 100 дол. на Катедру Українознавства при Гарвардському університеті. Це вже третя сотка.

З увагою зібрані вислухали змістовну доповідь члена Головної Управи ООЧСУ п. Казанівського про теперішній стан на окупованій Україні та про українців на еміграції, зокрема в Америці. Рясними оплесками нагороджено гостя — голову відділу УККА п. Л. Харченка за його ділову доповідь про пляни праці на майбутнє та інші актуальні справи.

На внесок Контрольної Комісії Збори одноголосно уділили абсолюторію уступаючій управі та вибрали нову Управу: Григорій Добуш — голова; Микола Ревенко — заступник; Ярослав Івахів — секретар; Григорій Лесик — скарбник; М. Захарко, С. Мельничук, М. Вітик, М. Яцусь, В. Коверко — члени Управи. Контрольна Комісія: Богдан Тарнавський — голова, Василь Хомут та Профірій Паньків — члени.

Збори закінчено співом „Ще не вмерла". По зборах — жвава гутірка та перекуска, за яку щира подяка паням з 33-го відділу.

Я. Гас.

Наслідки 70-річних розкопів стоянки на Чернігівщині

Від 1908 р. провадилися з перервами розкопи старовинного селища в селі Мізин на Чернігівщині. Тепер київські археологи опублікували наслідки розкопів селища, в якому жили приблизно 50 осіб і яке існувало 30 000 років тому біля річки Десни. Відкопано рештки: 116 мамутів, 3 носорогів, 5 зубрів, 63 диких коней, понад 80 північних оленів, 17 вівцебиків, а також залишки кісток і зубів ведмедів вовків, навіть зайців, та багатьох інших тварин. Люди пізнішого палеоліту не мали іншої зброї, крім каміння та палиць. Цікаво, що вістка про наслідки таких довгих розкопів київських археологів з'явилася не в київській пресі, а в московській „Правді" з 22 березня.

Фортепіяновий концерт Ірці Пелех в Літературно-Мистецькому Клюбі в Ню Йорку

Ірця Пелех

Ірця Пелех, це 13-літня визначна учениця Українського Музичного Інституту у кляси п. Галі Клим в Ірвінґтоні. В Ірці непересічний талант, велика любов до музики й працьовитість. Наслідком цих прикмет вона випрацювала, як на її вік, серйозну концертову програму й запрезентувала на свойому першому концерті 7-го грудня м. р. в залі Українського Народного Дому в Ірвінґтоні. Присутні на вечері вчителі УМІ з Ню Йорку, в порозумінні з головою Літературно-Мистецького Клюбу, запросили Ірцю повторити свій концерт в ЛМК в Ню Йорку, для ширшої публіки.

Так воно приємно склалось, що реситаль відбувся 2-го січня 1970 р. і ввійшов як перший в цьому році в програму „п'ятницевих вечерів" ЛМКлюбу, презентований нашою молоддю, нашою зміною.

Програму реситалю Ірця почала прелюдією і фуґою Б-дур Баха. Мимо нерозіграних ще пальців вона виконала прелюдію технічно бездоганно. Дещо менше темпо фуґи було б більш пластично підкреслило черґування теми в поодиноких голосах.

„Патетичну Сонату" Бетговена, яку всі студенти радо грають, Ірця виконала сконцентровано, з детайлічним випрацюванням, получениm з добрим відчуттям клясичного стилю.

„Авфшунґ" Шумана, що започаткував другу частину програми, виказав молодечий темперамент та розуміння задуму композитора. Вичувалося, що твір цей зможе інспірувати Ірцю до дальшого мистецького змагу.

Слідував поетично заграний „Ноктюрн б-моль" Шопена і, можна б сказати, ідеально була відтворена сценка „Кіт і мишка" Копляндa, в якій Ірця переконливо підкреслила динамічні контрасти.

Багато музикальности й чуття виказала в „Прелюдії е-моль" Барвінського, а цілком зріло виконала Інтермеццо д-моль Нестора Ніжанківського. Твір цей імпровізаторського характеру і вимагає від виконавця не тільки доброго технічного вишколу, але також відчуття складної психіки композитора. Ірця відтворила його з тонкістю молоденької піяністки так, як це висказав би сам композитор в хвилі імпровізаторського надхнення.

Програму закінчувала з темпераментом грана складна Токата Хачатуріяна, а як наддаток з брилянтовою технікою прозвучав „Концертовий Етюд" Годарда.

Велику заслугу треба віддати її вчительці п. Галі Клим, яка своїм педагогічним хистом і працею уміє розвивати молоді таланти і їх любов до музики. Маємо надію, Що Ірця виб'ється на добру піяністку, вона має до цього всі дані, а найважніше працьовитість і любов до свого інструменту.

Такий молодий талант, як Ірця Пелех, та інші наші талановиті студенти музики повинні б найти в нашого громадянства бодай моральну піддержку, бо без цього вони підготовляються до більш прозаїчних кар'єр з великою шкодою для пропаґанди української музичної культури.

Мелянія Байлова

Вечір Уляни Любович у Чикаго

На запрошення 22-го Відділу СУА загостила до Чикаго пані Уляна Любович. Неділя 1-го березня — на дворі мокро й непривітно, але заля вщерть виповнена людьми. По коротких привітаннях голови Відділу СУА п-і Семковою й культ.-осв. референткою п-і Терлецькою, авторка книжки „Розкажу вам про Казахстан" розпочала свій літературний вечір.

Легкістю розповіді вона відразу полонила публіку. Взяла нас наче за руки і повела казахстанськими понурими стежками в далекі, незнані степи, для нас зовсім незнаний світ, немов на іншій плянеті. В її оповіданнях події такі виразні, наче картини мальовані на полотні. Напр., в оповіданні „Любов не одне має ім'я" ми не могли не бачити жінки Марії — красуні, враз із її мужем Тимошем з потворно покаліченим його обличчям, наче живими перед собою. Здавалося, що це не оповідання, а живий образ. У нім багато психологічних спостережень авторки, що хоче пізнати людину, не раз незбагнуту, якою керують якісь невідомі сили. От, хоча б така картина з нього: „Бачу Марію востаннє — каже авторка. — Ми в поїзді, поволі він рушає. Ми припали до широко відчинених дверей вагону-теплушки, яким їдемо. Серед пустої й жахливої станції, на тлі безлісного горба, стоїть загорнена в свій шаль мала постать Марії. Мені здається, що чую, як вона дрижить. Поруч неї висока постать і страшне обличчя Тимоша. Марія легко опирається на його рам'я. Поїзд саме рушає з місця, і ще можна до нього вскочити, ще остала остання для неї можливість, але вона стояла мовчазна й наче прикована".

I пересувається екран, розгорнений вміло авторкою, на якім вона малює свої спостереження й переживання. Там бачимо й її саму, вгнуту під тягарем пшениці, що її виміняла за свою ковдру від дівчат-колгоспниць. Тут яскравими кольорами змальовує образ, як людина на комуністичному засланні мусить боротися за існування й шукати різних доріг, щоб урятуватись від голодової смерти.

В оповіданні „За упокій душі" старенький священик з лопатою і мітлою являється, наче якась візія й лишається незабутньою постаттю для слухача. Тут же ми неначе бачили його сиву, розкуйовджену бороду й чули його старечий, тремтячий голос, як скрито й з острахом відправляє панахиду за померлих співтоваришів-засланців у Казахстані. На мотиві цього старця-священика авторка снує цілий епізод зі своїх спостережень і створює прегарний образ. I так у кожному з її оповідань, що наче картинні пейзажі виходять з під її кисти, з живими сильветками різних постатей із заслання.

У нас, живучих на еміґрації, нові обставини, час і добробут позатирали колишні враження, а при тім і спогади з різних таборів, концентраків і всяких прикрих переживань з буревіїв минулої війни. Та вони оживають, коли слухаєш розповідей авторки, як читаєш її оповідання.

Книжка „Розкажу вам про Кахастан" залишається в історії української літератури не тільки як документ з пережитого, але й як приклад мистецького переказу про жорстокі події й жахливі переживання нещасних засланців у далеких і відлюдних степах Казахстану, між якими й авторка ділила своє горе й карбувала його в свому серці й душі, щоб колись, по довгих роках, поділитися ним з нами.

Я тільки звернула увагу на дещо з тих оповідань, що були відчитані авторкою на її літературнім вечорі в Чикаго. Однак, книжка „Розкажу вам про Казахстан" містить в собі аж двадцять шість подібних мотивами й атмосферою нарисів. Герої в її оповіданнях шляхетні, добрі і яскраво змальовані, хоч узяті з щоденного й нецікавого життя. Читаючи, напр., „Великодню крашанку", „Боже деревце" й інші, — події в них входять до самої глибини душі й торкають найніжніших й найболючіших її струн, бо не один з нас десь-колись мусів пережити самотність і вбогість серед Великодня й Різдва на чужині.

Щире спасибі пані Уляні, що обдарували нас таким милим вечором!

Калина Дрогомирецька

„Бачив у Панамі лише двох українців"

Джерзі Ситі. — Редакцію „Свободи" відвідав п. Семен Фецович, відомий жертвенний громадянин з Ньюарку, член 76 Відділу УНСоюзу, який вже перебуває на пенсії. П. Фецович саме повернувся з сонячної Панами, де температура вдень вище 90 степенів, а вночі спадає заледве на кілька степенів, і де він відвідав свого сина Юрія. Молодий Юрій Фецович, пластун, випускник середньої школи та Школи Українознавства в Ньюарку, перебуває добровольцем у лавах американської армії. За відносно короткий час він уже оволодів еспанською мовою, а українською — пише до батьків листи. Синові поводиться добре і, як каже Фецович-батько, може він і залишиться в армії робити там кар'єру. Тепер вояк Юрій вчиться на кількох курсах при війську. В Панамі п. С. Фецович зустрів ще одного українця — лікаря, на прізвище Реттінґер. Таке прізвище дали йому, сироті, на Острові Сліз. Лікар, хоч перебуває вже понад 15 років у Панамі, працюючи в шпиталі, не цілком забув українську мову, зокрема пам'ятає українські молитви. Поза ним, здається, в Панамі нема українців. Квиток на обидві сторони літаком до Панами коштує 335 дол., середній готель від 7 до 8 дол., добрий обід 2 дол., велика торба бананів, з 10 фунтів — 10 центів, взагалі овочі там дуже дешеві. Люди досить привітні, не видко деморалізації. Населення назагал бідне, і тепер новий президент старається покращувати життя населення, розпочавши велике будівництво, прокладання шляхів тощо. В Панамі є лише два сезони: дощовий на ознаку „зими" та сухий. Природа країни дуже гарна; вражають контрасти: поруч із модерними будинками й віллями — халупи індіян. Гість редакції задоволений тією мандрівкою, задоволений становищем сина Юрія, успіхами свого другого сина — лікаря, і тепер буде мріяти про наступну мандрівку до Панами, що пенсіонерові не так то й легко зробити.

ВИЙШЛО НОВЕ ЧИСЛО ЖУРНАЛИКА „ЮНІ ДРУЗІ"

Лондон. — У виданні Союзу Українців Великобританії, СУБ, продовжує неперіодично виходити ілюстрований журнальчик для дітей „Юні Друзі" за редакцією інж. Т. Кудлика. З запізненням вийшло четверте число, позначене „осінь 1969 р." У ньому надруковані матеріяли О. Капітанчика, Л. Муровича, Дядька Тараса, М. Поповича та декілька передруків, між ними й доступна дітям казка Івана Липи „Казка про Максима" з гарними ілюстраціями не зазначеного автора. Обкладинка прикрашена двокольоровим портретом Івана Котляревського.

ФОНД СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

Українські Громадяни!

Виконуючи постанову Третьої пленарної сесії Секретаріяту Світового Конгресу Вільних Українців про організацію фондів для праці СКВУ, Президія Секретаріяту приступає до збірки Фонду Світового Конгресу Вільних Українців. На цю ціль буде переведена збірка пожертв у всіх країнах українського поселення, яку проводитимуть українські центральні репрезентації та крайові організації — члени СКВУ.

Закликаємо всіх українців підтримати цю збіркову акцію і таким чином забезпечити працю Світового Конгресу Вільних Українців — найвищої громадської надбудови українських поселень у вільному світі.

Складаючи навіть найменшу пожертву на цілі СКВУ, Ви вможливлюєте Секретаріятові СКВУ розгорнути діяльність на таких важливих для нашого життя в діяспорі та для українського народу в Україні відтинках: 1. Церковно-релігійному; 2. Виховно - освітньому та шкільництва; 3. Допомогово - харитативної служби; 4. Української культури; 5. Оборони прав людини; 6. Української науки; 7. Студентському й молодіжному; 8. Зовнішніх зв'язків; 9. Ветеранських організацій; 10. Жіночих організацій; 11. Кооперативному й господарському; 12. Статистично-довідковому та пресово - інформаційному.

Протягом останніх двох років Секретаріят поклав організаційні підстави поселення. Перед нами сьогодні — розбудова цих ділянок, щоб могти:

1. Забезпечити збереження нашого суспільства в країнах наших поселень;

2. Дати потрібну допомогу українському народові в Україні.

Пожертви на фонд СКВУ просимо надсилати на адреси українських центральних репрезентацій в окремих країнах або безпосередньо на адресу Секретаріяту СКВУ в Ню Йорку:

P.O. Box 117, Old Chealsea Station, New York, 11011, U.S.A.

Усі пожертви на фонд СКВУ будуть оголошуватися в нашій пресі.

Ню Йорк, 15 березня, 1970.

Секретаріят
Світового Конгресу Вільних Українців

Максим Германюк
Митрополит Української Католицької Церкви

Мстислав Скрипник
Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви

І. Яцентий
Пастор, Українське Євангельське Об'єднання Північної Америки

Йосиф Лисогір (ЗСА)
президент

Антін Мельник (Европа)
о. д-р В. Кушнір (Канада)
Василь Іваницький (Арґентина)
о. Володимир Ханейко (Бразилія)
Мирослав Болюх (Австралія)
заступники президента

Ігнат Білинський (ЗСА)
генеральний секретар

Святомир М. Фостун (Европа)
Микола Плавюк (Канада)
заступники ген. секретаря

Богдан Т. Гнатюк (ЗСА)
скарбник

Омелян Коваль (Европа)
Іван Іванчук (Канада)
заступники скарбника

Матвій Стахів (ЗСА)
о. Іван Бачинський (Европа)
Іван Г. Сирник (Канада)
Олена Лотоцька (СФУЖО)
члени

З'їзд підгаєчан відбудеться в Торонті в Канаді

Перша Конференція Підгаєчан в Дітройті, Миш.

Дітройт, Міш. (В. П.) — У суботу, 21-го лютого 1970 року, у залі парафії св. Иосафата в Пармі (Клівленд) відбулася 1-ша Конференція Підгаєчан. У нарадах взяло участь біля 50 осіб, в тому 35 делеґатів, які заступали своїх земляків із Міннеаполісу, Чикаґо, Клівленду, Пітсбурґу, Ембриджу, Дітройту, Ню Йорку, Торонта, Амерсбурґа та з інших місцевостей. Наради започаткував молитвою місцевий парох о. Андрій Улицький, проводила ними президія в складі: інж. Василь Колодчин, голова, д-р Осип Бойко і Іван Палка, містоголови, д-р Зенон Стельмах і м-ґр Василь Ліщинецький, секретарі.

У нарадах накреслено пляни діяльности до часу Загального З'їзду Підгаєчан. Рішено скликати з'їзд 15 і 16 серпня 1970 року в Торонті Канада. Для тих цілей вибрано Головний Підготовчий Комітет З'їзду Підгаєчан з осідком у Дітройті, Миш. У його склад увійшли: інж. Василь Колодчин, голова, д-р Осип Бойко, містоголова, (Торонто), д-р Зеновій Стельмах, секретар (Дітройт), Василь Папіж, орг. реф. (Дітройт), Дмитро Сулима, касир, (Дітройт), Омелян Макогін, реф. інф. і преси, (Клівленд), д-р Ярослав Кальба (Вінніпеґ), Юліян Іваськевич, (Пітсбурґ), Ярослав Сена, (Дітройт), мґр Василь Ліщинецький, (Клівленд), Володимир Кудла. Повний список буде проголошений згодом. До видавничих справ Збірника „Підгаєччина" уповноважено д-ра Осипа Бойка. Підготовчі праці, пляни та організацію Редакційної Колеґії Збірника доручено ред. Іванові Дурбакові, секретареві Комісії Реґіональних Дослідів і Публікацій при НТШ.

Президент звільнив на будови 1.5 більйона долярів, які минулого року був заморозив

Ніксон, бачачи деякий поступ в поборюванні інфляції, звільнив на будови 1.5 більйона долярів, які минулого року був заморозив, щоб сповільнити темп збільшення економіки.

Вашингтон. — Президент ня економіки. В довшій заяві Президент розвинув плян, яким способом діставати фонди на будови нових мешканевих приміщень, як знаходити фахових будівельних робітників та як поліпшити техніку в будівельному промислі, щоб можна було вдоволити людей щодо вигідних мешкань. Та найбільше цікавилися економісти тією частиною заяви Ніксона, в якій він звільнив заморожені капітали, призначені на збільшення будівельного руху. Це рішення Президента свідчить про це, що Уряд зачав полегшувати ті обмеження в монетарній ділянці, які він уважав за конечні для сповільнення темпу екоомічного збільшення, це значить для поборювання інфляції.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Радіємо успіхами молодих, а зокрема тоді, коли вибиваються вони у славістичних студіях. Приємно відмітити осяги Галини Баранник, яка здобула минулого року ступінь маґістра в Бравн Університеті та продовжує там студії в ділянці порівняльного мовознавства на славістичному факультеті.

Галина Баранник

Панна Баранник набула підстави українознавства в рафіяльній школі та вдома. Її батько Андрій, — це бувший професор Харківського Університету, відомий громаді як любитель шевченкознавства. Він часто звеличує наші академії в честь Великого Тараса. Як щира пластунка, Галина знаходила час працювати як виховниця пластової молоді.

В середній школі вона належала до „Нешенел Гонор Сосаєті", що вможливило їй стати стипендіянткою у Смит Коледжі. Як водиться між нашою патріотичною молоддю, ця студентка скеровує свою увагу на українські теми, і цим не тільки поглиблює власне знання, але і звертає увагу учителів на місце України у славістиці. Коли вона працювала для ЮНЕСКО, то і там знайшла нагоду підкреслити свою національну ідентичність. Як бачимо, ряди наших інтелектуалістів поповнюються вартісним нарибком.

Всі члени родини належать до 238-го Відділу УНСоюзу в Бостоні, Масс.

В. Б.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу – Скрентон

подає до відома, що

в п'ятницю, 10 квітня 1970 р.

о год. 7:30 веч.

в приміщенні Української Католицької Церкви СВ. ВОЛОДИМИРА при 430- — 7 вул. в Скрентоні, Па.

— відбудуться —

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Звіт з праці Округи і її Відділів.
2. Конвенційна кампанія.
3. Конвенційні рекомендації.

В зборах повинні обов'язково взяти участь всі Відділові Урядники та члени слідуючих Відділів:

123, 144, 185, 187, 193, 208, 280, 311, 406, 409.

У зборах візьме участь

СТЕПАН ГАВРИШ — головний радний та обласний організатор УНСоюзу.

ЗА УПРАВУ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ:

Микола Мартинюк, Голова — Іван Голик, Секретар

Сиракюзи, Ютика і околиця!

УПРАВА ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ЮТИЦЬКО-СИРАКЮЗЬКОЇ ОКРУГИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

повідомляє, що

в неділю, 12-го квітня 1970 р.

о год. 2:30 по пол.

в залі

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
1317 West Fayette St., Syracuse, N.Y.

— відбудуться —

ЗВИЧАЙНІ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Окружного Комітету Відділів УНСоюзу

ЮТИЦЬКО-СИРАКЮЗЬКОЇ ОКРУГИ

Участь у яких повинні взяти всі члени Окружного Комітету, Делегати на 27-му Конвенцію та

Представники слідуючих Відділів:

Бінґгемтон 398	Оборн 38, 202, 283
Геркімер 192	Ром 121
Елмайра 271	Сиракюзи 39, 317
Літелс Фолс 330	Фултон 263
	Ютика 58, 484

У зборах візьме участь

ЯРОСЛАВ ПАДОХ, головний секретар УНС

В ПРОГРАМІ ЗБОРІВ:

1. Відкриття і вибір Президії зборів.
2. Відчитання і прийняття протоколу минулорічних зборів.
3. Звіти Окружної Управи.
4. Дискусія над звітами та уділення довір'я Окружній Управі.
5. Доповідь д-ра Ярослава Падоха.
6. Вибір нової управи.
7. Внески і запити.
8. Закриття зборів.

До участи в зборах запрошується всіх членів УНС та ширше Українське Громадянство.

ЗА ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ:

В. Запаранюк, Голова — Я. Сенишин, Секретар

ВИ НЕДАВНО ОДРУЖИЛИСЯ. ЧИ ПОДУМАЛИ ВИ, ЩО СТАНЕТЬСЯ З ВАШОЮ ДРУЖИНОЮ, ЯКЩО ВАС НЕ СТАНЕ? НАЙЛІПШЕ ЗАБЕЗПЕЧИТЬСЯ в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ!

Розшуки

ПОШУКУЄТЬСЯ

СТАРШУ ЖІНКУ

до опіки над 8-ми річною дитиною. З помешканням або без. Платня за згодою. Телеф. цілий день (201) 762-3909.

Юньйон, Н. Дж.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОЛЕКСА ГУЦАЛ, довголітній член УНС Відд. 312 Т-ва Просвіта в С. Плейнфілд, Н. Дж., помер 26 лютого 1970 р. на 78 р. ж. Нар. в с. Бубнівка, р-н Волочиська, обл. Хмельницька, Україна. Полишив у смутку дружину Устю, сестру в Україні, шваґра та приятелів і знайомих. Похорон відбувся 28 лютого 1970 р. в Ст. Петерсбурґу, Фльорида.

Вічна Йому Пам'ять!

Юлія Шарик, секр.

МИХАЙЛО БОДНАР, член УНС Відд. 127 Б-ва св. Миколая в Боффало, Н. Й., помер 12 лютого 1970 р. на 71 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1931 р. Полишив у смутку дружину Луїзу, 4 зам. доньки: Анн, Анну, Марію, Леонію, 3 синів: Олексу, Гаррі і Івана, 13 внуків. Похорон відбувся 16 лютого 1970 р. на цвинтарі в Вест Сенека, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ALEX MOROZ, член УНСоюзу Відд. 109 Б-ва св. Михаїла в Бентлейвілі, Па., помер 9-го березня 1970 р. на 87 р. ж. Став членом УНС в 1915 р. Полишив у смутку дружину Вероніку і 3 доньки: Катерину, Софію і Єву. Похорон відбувся 13 березня 1970 р. на цвинтарі в Beallesville, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Звірек, секр.

МИКОЛАЙ КУЛИК, член УНСоюзу Відд. 60 Т-ва Запор. Січ в Lundys Lane, Pa., помер 1 березня 1970 р. на 78 р. ж. Став членом УНС в 1923 р. Полишив у смутку дружину Феню. Похорон відбувся 4 березня 1970 р. на цвинтарі св. Михаїла в Pageville, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!

Єва Марціновська, секр.